

Η Πρωτομαγιά

Ο Μάιος των λουλουδιών και της ελπίδας

Πως γιόρταζαν οι Αυλωνίτες την Πρωτομαγιά

Τον Μάιο η άνοιξη φθάνει στο αποκορύφωμά της, η φύση ανθίζει και μαζί οι προσδοκίες για ένα καλύτερο αύριο. Η Πρωτομαγιά, προτού γίνει εργατική γιορτή και σύμβολο κοινωνικών αγώνων, γιορταζόταν επειδή συμβόλιζε την τελική νίκη της άνοιξης πάνω στο χειμώνα, την καρποφορία και την ευφορία.

Η Πρωτομαγιά, για τους λόγους που προαναφέραμε, γιορταζόταν από αρχαιοτάτων χρόνων, τόσο στον Ελληνικό χώρο όσο και αλλού. Εκδηλώσεις χαράς και ευωχίας με σκοπό τη γονιμότητα και την ευφορία, συνδέονται με τη γιορτή αυτή της φύσης. Πρόκειται για μια από τις ελάχιστες, χωρίς θρησκευτικό περιεχόμενο γιορτές, που έχουν διατηρηθεί ως τις μέρες μας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι βασικές εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, όπως είναι η έξοδος των ανθρώπων στην ύπαιθρο με τη συνοδεία χορών και τραγουδιών και το μάζεμα λουλουδιών για να πλεχτούν στεφάνια, τα οποία στη συνέχεια κρεμιούνται σε εμφανή θέση των σπιτιών, απαντώνται στο λαϊκό πολιτισμό πολλών ευρωπαϊκών λαών.

Πρωτομαγιάτικο στεφάνι

Οι αρχαίοι Έλληνες, ως φλογεροί φυσιολάτρες, γιόρταζαν το άνοιγμα των λουλουδιών και το φτάσιμο της άνοιξης. Από τα αρχαιότερα χρόνια του πολιτισμού τους το τριαντάφυλλο, έγινε σύμβολο και υμνήθηκε ως η νύμφη των ανθέων.

Η γιορτή, όμως, της άνοιξης, η αρχαία Πρωτομαγιά, πήρε σιγά-σιγά και επίσημη μορφή. Από τις παλαιότερες γιορτές, δημιουργήθηκαν τα Ανθεστήρια, η γιορτή των λουλουδιών. Αυτή ήταν η πρώτη επίσημη γιορτή ανθέων των Ελλήνων. Ιδρύθηκε πρώτα στην Αθήνα, όπου με μεγαλοπρέπεια βάδισαν προς τα ιερά πομπές με κανηφόρες, που έφεραν άνθη. Έπειτα τα Ανθεστήρια διαδόθηκαν και σε άλλες πόλεις της Ελλάδος και πήραν πανελλήνια μορφή. Ακόμα και σήμερα σε πολλές πόλεις της Ελλάδας γίνονται γιορτές Ανθεστηρίων όχι όμως θρησκευτικού περιεχομένου.

Η εργατική πρωτομαγιά

Πλήθος τα έθιμα του τόπου μας για τον εορτασμό της πρωτομαγιάς. Της μέρας τούτης, που δεν ξεχνάμε πως εκτός από γιορτή της άνοιξης, είναι αφιερωμένη και στον εργατικό

αγώνα για την κοινωνική δικαιοσύνη. Η Πρωτομαγιά, λοιπόν, η Εργατική και η Ανοιξιάτικη, πάντα όμως για ένα πιο φωτεινό αύριο, πάντα δυναμική κι ελπιδοφόρα...

Το 1886, η εργατική τάξη στις ΗΠΑ έδωσε μια από τις πιο σκληρές μάχες για την καθιέρωση του 8ωρου. Η μεγάλη απεργία των εργατών του Σικάγου την Πρωτομαγιά του 1886 είχε τραγική κατάληξη με θύματα και τιμωρία των υποκινητών της εξέγερσης.

Σε ανάμνηση αυτής της εξέγερσης, καθιερώθηκε ύστερα από απόφαση που πήρε η Ιδρυτική Συνέλευση της Δεύτερης Διεθνούς στο Παρίσι το 1889 η Πρωτομαγιά σαν παγκόσμια μέρα της εργατικής τάξης.

Από τη στιγμή που η Πρωτομαγιά καθιερώθηκε σαν μέρα διεθνούς διαμαρτυρίας της εργατικής τάξης, συνδέθηκε με τους εργατικούς αγώνες και επιβλήθηκε – μέσα από νίκες και ήττες – σαν εκδήλωση της αλληλεγγύης και της ενότητας του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

Η Εργατική Πρωτομαγιά γιορτάστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα την Κυριακή 2 Μαΐου 1893 στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Διοργανωτής της ήταν ο Σταύρος Καλλέργης. Από τότε με ελάχιστες διακοπές λόγω ανωμάλων πολιτικών καταστάσεων ή πολέμων η εργατική πρωτομαγιά γιορταζόταν με συμμετοχή πλήθους εργαζομένων.

Οι εκδηλώσεις αυτές που γίνονταν τα χρόνια μετά την μεταπολίτευση του 1974 ήταν πολύ μαζικές και κυρίως ενωτικές, δηλαδή συμμετείχαν σε ενιαίες εκδηλώσεις όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις. Εξάλλου την εποχή εκείνη και το Φοιτητικό κίνημα ήταν ενωμένο υπό την προεδρία της ΕΦΕΕ, και με νωπό ακόμα το σύνθημα του Πολυτεχνείου **«εργάτες-αγρότες και φοιτητές»** ενίσχυαν πάντοτε τις εργατικές συγκεντρώσεις. Με την πάροδο των χρόνων η συμμετοχή του κόσμου όλο και μικραίνει, και σε αυτό έχει συμβάλει η διάσπαση του εργατικού και φοιτητικού κινήματος.

Μέρα Μαγιού μου μίσεψες

Στις εκδηλώσεις της Εργατικής Πρωτομαγιάς στην Ελλάδα πάντοτε γίνεται αναφορά στα γεγονότα του 1936 που έγιναν στην Θεσσαλονίκη. Όλα άρχισαν στις 29 Απρίλη, όταν η Πανελλήνια Καπνεργατική Ομοσπονδία (ΠΚΟ) πήρε την απόφαση για γενική απεργία με κυριότερο αίτημα την αύξηση των ημερομισθίων.

Εκείνη τη μέρα 12.000 καπνεργάτες γέμισαν τους δρόμους της Θεσσαλονίκης, ενώ απεργίες ξεσπούν σε πολλές πόλεις. Στις 2 του Μάη, εισχωρούν σωματεία από πολλές ακόμα πόλεις της Ελλάδας. Οι κινητοποιήσεις όμως κορυφώνονται την 5η του Μάη, όταν, στη Θεσσαλονίκη, στη δύναμη των καπνεργατών προστίθενται και άλλα σωματεία και στις 7 του μήνα το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης κηρύσσει 24ωρη απεργία.

Στις 8 Μάη, 7.000 καπνεργάτες, κατευθύνονταν προς τη Γενική Διοίκηση Βορείου Ελλάδος (σημερινό υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης), διεκδικώντας την άμεση επίλυση των αιτημάτων τους. Τότε το άοπλο πλήθος δέχεται τα πυρά πεζής και έφιππης αστυνομίας και στη συνέχεια ανασυντάσσεται στήνοντας οδοφράγματα. Σε λίγη ώρα τα νέα φτάνουν σε κάθε γωνιά της πόλης απ' όπου συρρέει ο καταπιεζόμενος λαός, με σκοπό να βοηθήσει τους αγωνιζόμενους καπνεργάτες. Τότε ο στρατός ανέλαβε την επιχείρηση καταστολής του κινήματος και μετά από τρεισήμισι ώρες οδομαχιών οι απεργοί υποχώρησαν. Εκείνο το βράδυ πολλά ακόμη σωματεία της πόλης κήρυξαν απεργία.

Την επομένη, Σάββατο 9 Μάη του 1936, η απεργία είχε γενικευτεί. Μαζί με τους εργάτες κατέβηκαν στο δρόμο οι επαγγελματίες οι βιοτέχνες και οι φοιτητές. Συνολικά ο αριθμός των απεργών έφτανε περίπου τις 25.000. Από το πρωί κιόλας στην πόλη επικρατούσε ένα πολεμικό σκηνικό, με την αστυνομία και το στρατό να χτυπάει με τον πιο σκληρό και απάνθρωπο τρόπο τους απεργούς. Δεν αργεί η πρώτη δολοφονία. Νεκρός ο αυτοκινητιστής **Τάσος Τούσης**. Οι εικόνες που ακολούθησαν είναι ανατριχιαστικές. Οι απεργοί τοποθετώντας το νεκρό συναγωνιστή πάνω σε μια πόρτα κατευθύνονται με πορεία προς τη Γενική Διεύθυνση. Από εκεί απουσιάζει ο Διοικητής, όχι όμως και η πάνοπλη αστυνομική

δύναμη. Οι καμπάνες χτυπούν σε όλη την πόλη και ο λαός συγκεντρώνεται στο κέντρο. Οι μαζικές δολοφονίες διαδηλωτών όχι μόνο δεν κάμπτουν την αντίσταση του εξεγερμένου πλήθους αλλά πετυχαίνουν ακριβώς το αντίθετο. Στις 5 το απόγευμα και παρά την επιβολή στρατιωτικού νόμου στην πόλη πραγματοποιείται νέα διαδήλωση στη συμβολή των οδών Βενιζέλου και Εγνατίας. Το βράδυ της 9ης του Μάη ο λαός είναι η πραγματική εξουσία στην πόλη, «...καμία άλλη αρχή ημπορούσε να ασκήσει εξουσία!» γράφει ο Γρ. Δάφνης, ιστορικός της εποχής.

Πάνω στην πόρτα ξαπλωμένο βρήκε η μητέρα το δολοφονημένο διαδηλωτή Τάσο Τούση και οδύρεται μπρος στο σκοτωμένο παιδί της. Η φωτογραφία αυτή που έμεινε σαν σύμβολο του "Μάη του '36" στη Θεσσαλονίκη, δημοσιεύτηκε την άλλη μέρα στον Τύπο έδωσε έμπνευση στο Γιάννη Ρίτσο να γράψει το αριστούργημά του, τον "Επιτάφιο"

Τα τραγικά γεγονότα της Θεσσαλονίκης και η προσπάθεια του πρωθυπουργού Μεταξά και της κυβέρνησης του να καθυποτάξει το εργατικό κίνημα ήταν μία από τις αιτίες που μετά από λίγους μήνες, την 4η Αυγούστου 1936, θα επέβαλαν ένα δικτατορικό καθεστώς, το οποίο και κράτησε ως την εισβολή των Γερμανών στην Αθήνα το 1941.

Τα γεγονότα της μέρας ενέπνευσαν το μεγάλο ποιητή μας Γιάννη Ρίτσο να γράψει ένα από τα καλύτερα ποιήματά του, τον «Επιτάφιο», που είναι ουσιαστικά ο θρήνος της μάνας του νεκρού διαδηλωτή που απευθύνεται στον αδικοχαμένο γιο της. Τον Επιτάφιο

μελοποίησε ο Μίκης Θεοδωράκης. Παραθέτουμε τους στίχους ενός από τα τραγούδια του που τραγουδιέται πάντα σε παρόμοιες εκδηλώσεις.

*Μέρα Μαγιού μου μίσεψες
μέρα Μαγιού σε χάνω
άνοιξη γιε που αγάπαγες
κι ανέβαινες απάνω*

*Στο λιακωτό και κοίταζες
και δίχως να χορταίνεις
άρμεγες με τα μάτια σου
το φως της οικοουμένης*

*Και μου ιστορούσες με φωνή
γλυκιά ζεστή κι αντρίκεια
τόσα όσα μήτε του γιαλού
δεν φτάνουν τα χαλίκια*

*Και μου 'λεγες πως όλ' αυτά
τα ωραία θα είν' δικά μας
και τώρα εσβήστης κι έσβησε
το φέγγος κι η φωτιά μας.*

Η πρωτομαγιά των σύγχρονων Αθηναίων

«Η πρωτομαγιά είναι απεργία δεν είναι αργία» λένε οι εργατοπατέρες να ανεβάσουν λίγο την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων. Αυτό όμως ελάχιστα αποδίδει καθότι οι εργαζόμενοι εισπράττουν κανονικά το ημερομίσθιο τους και ας μην πηγαίνουν στην δουλειά τους, διότι με νόμο η πρωτομαγιά είναι επίσημη αργία του Κράτους. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία οι Έλληνες εργαζόμενοι που συνδικαλιζονται δεν φθάνουν το 30%.

Έτσι λοιπόν, η πλειοψηφία των Ελλήνων αστών, δεν συμμετέχει στις εργατικές κινητοποιήσεις που οργανώνονται για την πρωτομαγιά και προτιμάει να γιορτάσει την μέρα διαφορετικά. Ένα μεγάλο κομμάτι του αστικού πληθυσμού πηγαίνει στα χωριά από όπου κατάγεται, διότι εκεί πράγματι μπορεί να βρεθεί πολύ κοντά στην φύση και να απολαύσει το φυσικό περιβάλλον και να αναπνεύσει καθαρό αέρα.

Οι περισσότεροι όμως που μένουν στις μεγάλες πόλεις, κατά τις 10.00 αφού φορτώσουν στο αυτοκίνητο τα κουτσούβελα και τα πεθερικά αναχωρούν για κάποια ταβέρνα εκτός πόλεως για να απολαύσουν παιδάκια ή ψαρικά ανάλογα με την όρεξη και τα χρήματα που διαθέτουν.

Οι πιο δυστυχείς είναι οι Αθηναίοι, διότι την μέρα αυτή είναι πολύ δύσκολο να βρεις σε ταβέρνα τραπέζι να καθίσεις στην υπαίθρια Αττική. Πριν το φαγοπότι κάνουν μια στάση σε κανένα χωράφι και αν είναι τυχεροί μπορεί να βρουν καμιά μαργαρίτα να μαζέψουν για να «πιάσουν τον Μάη» σύμφωνα με το έθιμο. Οι περισσότεροι αγοράζουν ένα στεφάνι με άνθη της εποχής στο γυρισμό από τα ανθοπωλεία ή τους πλανόδιους πωλητές για να κρεμάσουν στο μπαλκόνι τους ή στην πόρτα του σπιτιού μόλις γυρίσουν.

Έτσι λοιπόν αργά το απόγευμα οι αστοί επιστρέφουν στο σπίτι βαρυστομαχιασμένοι, κατάκοποι από το κυκλοφοριακό φόρτο των οδικών δικτύων, φτωχότεροι κατά 100-150 Ευρώ, και το χειρότερο με πολλές θερμίδες άχρηστες κυρίως τοξικές που ανεβάζουν τους

δείκτες της χοληστερόλης και του ουρικού οξέως. Είναι όμως ικανοποιημένοι διότι τους αξίωσε ο Θεός να «γιορτάσουν» την ημέρα της πρωτομαγιάς.

Όμως η οικονομική κρίση των τελευταίων ετών έχει περιορίσει σημαντικά και τους εορτασμούς της Πρωτομαγιάς των αστών, δεδομένου ότι το διαθέσιμο εισόδημα του μέσου Έλληνα μειώθηκε πάνω από 25%, και δεν περισσεύουν χρήματα για πανηγύρια.

Η πρωτομαγιά στην Αυλώνα Μεσσηνίας

Η Αυλώνα Μεσσηνίας είναι το χωριό μου, το οποίο δεν απέχει πολύ από τον μέσο όρο της ανάπτυξης που είχαν διαχρονικά τα χωριά της Ελληνικής υπαίθρου τα τελευταία 150 χρόνια. Έχει επηρεαστεί περίπου το ίδιο, όπως όλα τα χωριά, από τις αρνητικές επιπτώσεις της εξέλιξης, και συμπερασματικά έχει υποστεί τις ίδιες αλλοιώσεις στα ήθη και τα έθιμα.

Σίγουρα για τους γηγενείς χωριάτες η πρωτομαγιά σημαίνει πολύ περισσότερα από ότι στους υπόλοιπους πληθυσμούς. Διότι όπως είπαμε η μέρα αυτή συμβολίζει την τελική νίκη της άνοιξης πάνω στο χειμώνα, την καρποφορία και την ευφορία. Πραγματικά για τους εξαρτώμενους από την γεωργική παραγωγή χωριάτες αυτό έχει μια ιδιαίτερη σημασία καθότι τους έξι μήνες που ακολουθούν την Πρωτομαγιά ωριμάζουν όλες οι παραγωγές με τελευταία αυτή του ελαιοκάρπου.

Τα παλιά χρόνια αυτό ήταν πιο καθοριστικό διότι οι παραγωγές αυτές των νοικοκυριών αποτελούσαν την κύρια πηγή διατροφής και επιβίωσης για όλο το χρόνο. Το εξάμηνο αυτό γέμιζαν τα αμπάρια σιτάρι, τα βαρέλια με κρασί, η αποθήκη με όσπρια και πατάτες, και τα πιθάκια με λάδι. Μεγαλύτερες σε ποσότητα ήταν και οι αποθηκεύσεις σε τρόφιμα για τα ζωντανά όπως βρώμο-κρίθαρα, καλαμπόκι, σανά, άχυρο κτλ.

Με αυτή την προσδοκία και προσμονή υποδέχονταν οι Αυλωνίτες την πρωτομαγιά και χωρίς ιδιαίτερες εκδηλώσεις περνούσαν την ημέρα. Τα βιβλία που έχουν εκδοθεί για τα ήθη και έθιμα στα χωριά της ορεινής Τριφυλίας, δεν αναφέρονται καθόλου σε έθιμα του γιορτασμού της πρωτομαγιάς. Προφανώς έκριναν οι συγγραφείς τους ότι δεν ήταν τίποτα αξιόλογο για να αναφερθούν.

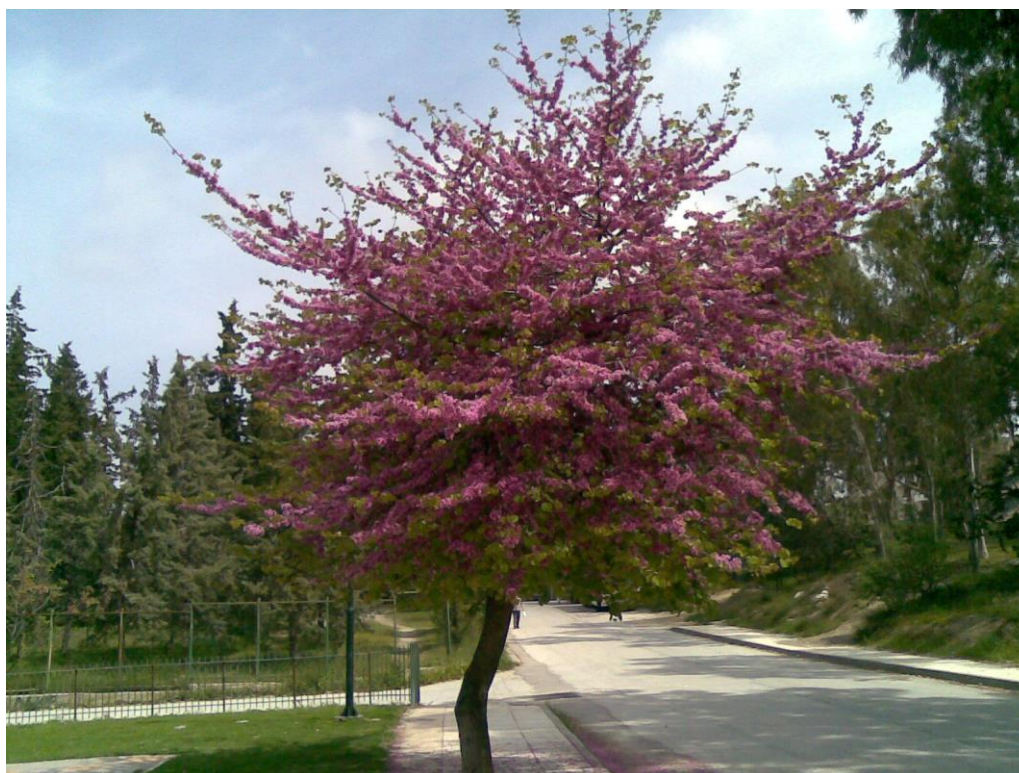
Από συζητήσεις με μεγαλύτερους και ηλικιωμένα άτομα προκύπτει ότι η Εργατική Πρωτομαγιά στην Αυλώνα άρχισε να ξεχωρίζεται ως ημέρα διαφορετική από τις άλλες μετά το 1936 κυρίως όμως μετά το 1950. Πως εξάλλου να μάθαιναν οι Αυλωνίτες τι γινόταν στον άλλο κόσμο αφού δεν υπήρχαν ραδιόφωνα, αμαξιτός δρόμος δεν έφτανε στο χωριό, (έφτασε μόλις το 1956) και εφημερίδες ήταν πολύ δυσεύρετες; Βέβαια την περίοδο 1936-1950 η πατρίδα μας πέρασε μεγάλες δυσκολίες, με την δικτατορία Μεταξά, την Γερμανική κατοχή, και τον εμφύλιο που ακολούθησε. Όσον αφορά την φυσιολατρική προσέγγιση της πρωτομαγιάς, σύμφωνα πάντα με πληροφορίες ανθρώπων που έχουν φύγει από την ζωή, οι Αυλωνίτες την ξεχώριζαν και την γιόρταζαν και πριν το 1930.

Σύμφωνα με το τοπικό έθιμο για να «πιάσεις τον Μάη» έπρεπε να ξυπνήσεις πριν ανατείλει ο ήλιος και να πας στην ύπαιθρο να μαζέψεις λουλούδια κτλ και να φτιάξεις στεφάνι το οποίο θα έφερνες και θα κρεμούσες στην είσοδο του σπιτιού.

Το πρωτομαγιατικό στεφάνι είναι, σχεδόν, το μοναδικό έθιμο που εξακολουθεί να μας συνδέει με την παραδοσιακή Πρωτομαγιά, με τις πανάρχαιες ρίζες, πλούσια σε εκδηλώσεις σε παλαιότερες εποχές. Στις μέρες μας η Πρωτομαγιά με το μάζεμα των λουλουδιών για το

πρωτομαγιάτικο στεφάνι, ενισχύει τις σχέσεις του ανθρώπου με τη φύση, από την οποία οι περισσότεροι έχουμε απομακρυνθεί, ζώντας στις πόλεις.

Το στεφάνι κατασκευαζόταν με βέργα από ευλύγιστο και ανθεκτικό ξύλο κουτσουπιάς ή άλλο και στολιζόταν με λουλούδια και κλαδάκια καρποφόρων δέντρων, όπως η αμυγδαλιά, η συκιά . Άλλοι του έβαζαν και στάχυα από σιτάρι και κριθάρι, αλλά και σκόρδο για το μάτι. Άλλοι δεν θεωρούσαν απαραίτητο το πλέξιμο στεφανιών. Αρκούσε η τοποθέτηση πάνω από την πόρτα του σπιτιού μιας δέσμης πρασινάδας και λουλουδιών με σκοπό τη μετάδοση της γονιμότητάς τους που ήταν το κύριο χαρακτηριστικό των μαγιάτικων συνηθειών.

Ανθισμένη Κουτσουπιά

Την δουλειά του στεφανιού την αναλάμβαναν οι νέοι του σπιτιού και κυρίως οι ελεύθεροι και έτσι είχαν την ευκαιρία και έβλεπαν και οι κοπελιές τους γαμπρούς και αντίστροφα.

Πριν το 1950 δεν αναφέρονται μαζικές γιορταστικές εκδηλώσεις στην ύπαιθρο. Όπως είπαμε οι νέοι έφτιαχναν το στεφάνι και τα απόγευμα με πρωτοβουλία πάλι των νέων μαζεύονταν στην πλατεία του χωριού και χόρευαν τσάμικα και καλαματιανά τραγούδια με το στόμα. Ταυτόχρονα οι μεγάλοι έπιναν κρασί στα μαγαζάκια του χωριού και τραγουδούσαν τα γνωστά τραγούδια της τάβλας.

Μετά το 1950 άρχισαν να γίνονται μαζικές γιορταστικές συγκεντρώσεις με πρωτοβουλία των νέων της εποχής που είχαν γεννηθεί την δεκαετία του 1930. Οι συγκεντρώσεις γίνονταν στην ύπαιθρο γύρω από το χωριό. Αρχίζαν από νωρίς το πρωί και τελείωναν αργά το απόγευμα. Ο καθένας έφερνε μαζί του φαγώσιμα και κρασί ενώ κάποιοι φρόντιζαν ρεφενέ να προμηθευτούν ένα αρνί για σούβλισμα. Εκεί γύρω από την εστία του σουβλίσματος του οβελία με τραγούδια, χορούς, αστεία και πειράγματα, διασκέδαζαν οι νέοι της Αυλώνας και προϋπαντούσαν τον Μάη με τα καλούδια του. Εκεί ωρίμαζαν και διάφορα ειδύλλια μεταξύ τους καθότι τότε δεν υπήρχαν πολλές δυνατότητες συναντήσεων ή άλλου είδους διασκέδαση.

Το απόγευμα όλοι μαζί τραγουδώντας πήγαιναν στην πλατεία του χωριού όπου χόρευαν και τραγουδούσαν μέχρι να σκοτεινιάσει. Στο χορό προστίθεντο και άλλοι που δεν είχαν συμμετάσχει στο πρωινό γλέντι, ενώ περιμετρικά της πλατείας καθόντουσαν οι γονείς και γέροντες και καμάρωναν την νεολαία.

Το τραγούδι που είχε την τιμητική του έχει σχέση με την πρωτομαγιά, είναι σε τσάμικο ρυθμό , και το έλεγαν πολλές φορές, οι δε στοίχοι του έχουν ως εξής:

Πρωτομαγιά

*Πρωτομαγιά μου τα 'ριζες
τα μάγια και με μάγεψες.
Και μ' έχεις κάψει το φτωχό
κόρη που σέρνεις το χορό.
Είσαι κοπέλα λυγερή
αρχόντισσα μελαχρινή.
Θ' ρθω μια μέρα να σε βρω
στ' αρχοντικό σου το χωριό.
Πρωτομαγιά σφάζουν αρνιά
λαλούν κλαρίνα και βιολιά.*

Αυτά γίνονταν μέχρι το 1965 που το χωριό είχε πολλούς νέους και νέες. Στο χρονικό διάστημα 1955-1965 πολλοί νέοι αναχώρησαν για το εξωτερικό για καλύτερη τύχη και έτσι ο πληθυσμός του χωριού άρχισε να φθίνει και κυρίως στις μικρομεσαίες ηλικίες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα σιγά-σιγά οι αυθόρμητες μαζικές γιορταστικές εκδηλώσεις για την πρωτομαγιά να γίνονται με μικρότερη συμμετοχή κόσμου μέχρι που περιορίστηκαν σε οικογενειακό επίπεδο.

Όποτε το ΠΑΣΧΑ είναι κοντά με την πρωτομαγιά, ο πληθυσμός του χωριού είναι πολύ αυξημένος. Τότε έχουμε μεγάλες παρέες που εκδράμουν στην ύπαιθρο και προϋπαντούν τον Μάη διασκεδάζοντας με τον παραδοσιακό τρόπο. Μια τέτοια σύμπτωση ήταν το Πάσχα του 1978. Τότε είχαμε Πάσχα στις 30 Απριλίου και η δεύτερη μέρα του Πάσχα ήταν πρωτομαγιά. Από το βράδυ συμφωνήσαμε να «πιάσουμε τον Μάη» όλοι μαζί στη περιοχή «Τζαφέρι». Κανονίστηκαν οι λεπτομέρειες των φαγητών και διαδόθηκε ότι ήταν όλοι προσκεκλημένοι στην γιορτή. Την επομένη πλήθος κόσμου συμμετείχε στην παρέα όπου σουβλίστηκαν αρνιά και κοκορέτσια και καταναλώθηκε πολύ κρασί από τα αμπέλια της Χιλιμοϊδούς. Τα τραγούδια και τα «κουπάρια» διαδέχονταν το ένα το άλλο υπό την ηγεσία του αιμνήστου **Γιάννη Παπαγεωργίου** και οι χορευτές είχαν την ευκαιρία να δείξουν όλο το ταλέντο τους. Αργά το απόγευμα η παρέα συντεταγμένη τραγουδώντας μετακόμισε στην πλατεία του χωριού όπου συνεχίστηκε ο χορός μέχρι αργά την νύχτα.

Τα τελευταία χρόνια δεν έχουν αναφερθεί μεγάλα πρωτομαγιάτικα γλέντια. Βέβαια οι Αυλωνίτες δεν χρειάζονται κάποια επίσημη αιτία να διασκεδάσουν, καθότι για χωρίς κανένα ιδιαίτερο λόγο μπορεί να διασκεδάσουν ώρες ολόκληρες με το γνωστό παραδοσιακό τρόπο που τον ακολουθούν με ευλάβεια.

Αμβρόσιος Καρατζάς

Πρωτομαγιά 2015